

specielt af den ærede Kultusminister. Det er nemlig saadan, at ude i mange Kommuner have Forholdene medført, at det ikke saa sjældent for et Flertal i de kommunale Raad er et Agrarspørgsmaal at komme til at bygge, uden at man tager det saa nøje med, hvem der skal betale. Det er næringsdrivende paa Bygeomraadet, der gerne ville have noget at bestille. Man kan ikke bebrejde dem det, men det kan jo svie for haardt baade til Kommunerne og til Staten.

Saa vil jeg gøre en Bemærkning med Hensyn til Spørgsmaalet: Statshuse. Der er en Del Medlemmer, der har taget sig det meget nær, naar der fra et og andet Medlem er øvet Kritik af, hvorledes man gaar frem med Anlægget af Statshuse. Jeg tror, det er en Fejltagelse at optage os det ilde, naar vi øve en saadan Kritik. Jeg tror, det var bedre, om man var noget kritisk i Tide i dette Forhold, saa undgik man maaske efterhaanden de Fejl, der utvivlsomt begaas. Jeg er den ærede Landbrugsminister taknemmelig, fordi han har fæstet sin Opmærksomhed saa stærkt paa visse Sider af disse Forhold, hvor der er Fare for en Fremgangsmaade, som i Længden vil vise sig at være forkert. Der kan ogsaa være andre Sider. Jeg skal nævne et Eksempel, som jeg er kendt med, og som er af den Slags Ting, der ikke kan gøres noget ved, men som dog er Bevis paa de Farer, der kunne være. Der er en Arbejder, om hvem det ikke kan nægtes, at han har været Arbejder, men som gifter sig med en Hustru, der ikke kan eller ikke vil malke hans Køer. Det er et uheldigt Forhold, men Ægteskabet kan ikke forbydes, den paagældende maa selv tage Hjemgæld for, hvad han indlader sig paa, naar det Tilfælde indtræder.

Overfor den ærede Indenrigsminister vil jeg nævne et Spørgsmaal, som jeg ganske vist har kendt fra ældre Tid, men som min Opmærksomhed er bleven henledt paa igen. For et Par Uger siden udstedte Sundhedskommissionen i København en Bekendtgørelse, hvori den henledte Opmærksomheden paa, at der her i Byen forhandlede Byggryn, der vare blegede ved Hjælp af Svovlsyrling, og advarede mod at anvende disse Gryn, da de som Føde ere sundhedsfarlige særlig for Børn. Nu kan man jo sige, hvad kommer det Indenrigsministeriet ved, og det forstaas maaske heller ikke saa let. Jeg skal derfor oplyse, hvad der er mig bekendt, at for nogle Aar siden, da der afholdtes Licitation over Levering af Gryn til den grønlandske Handel, kunde Tyskerne, som leverede disse svovlede Gryn,

underbyde de danske Varer — for Resten kun med en Ubetydelighed — saaledes, at disse svovlede Gryn bleve antagne til den grønlandske Handel i Stedet for de gode danske Gryn, som de danske Leverandører havde gjort Tilbud paa. Jeg vil af to Hensyn henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold. Dels er der Hensynet til det danske Arbejde og den danske Produktion, og det er et Hensyn, som vi alle ere enige om spiller en Rolle, og dels er der Hensynet til Grønlænderne og de grønlandske Børns Sundhed.

Til den ærede Minister for offentlige Arbejder har jeg ogsaa kun een Bemærkning at gøre. Den ærede Minister mente forgangen Dag, at jeg havde faaet urigtig Besked om dette Forhold, naar jeg havde fremdraget, at Kunder paa Jernbanen, der kørte paa Aarskort paa første Klasse, ikke havde faaet nogen Meddelelse om, at første Klasse var inddraget, og heller ikke senere havde faaet nogen Meddelelse om, at de kunde faa de Penge, de havde erlagt for meget, tilbage. Den ærede Minister mente, at det i alt Fald kun drejede sig om et enkelt Tilfælde, en bestemt Mand. Jeg tror, at jeg har været meget rigtig underrettet, men at det er den ærede Minister, der ikke har været rigtig underrettet, thi endnu i Gaar, den 24. Oktober, præsenterede en af Statsbanernes faste Kunder, som ikke var den Mand, den ærede Minister sigtede til, et Kørekort, som var købt sidst afvigte Marts Maaned til første Klasse, uden at han havde faaet nogen anden Oplysning om, at første Klasse vilde blive ophævet den 1. Maj, end den, han havde set i Aviserne. Og der er hverken før eller efter den Tid givet ham nogen som helst Meddelelse om, at han kunde faa det Beløb, han havde erlagt for meget, tilbagebetalt. Og Forholdet er det, at første Klasse er inddraget i alle Tog paa Nordbanen og i alle Tog indtil Rungsted paa Kystbanen. Saa vidt jeg ved, er det kun i Eksprestog, at første Klasse endnu bruges paa Kystbanen. Foruden det Eksempel, jeg hentyder til i Dag, tror jeg, der er flere. I alt Fald er det angivet for mig. Det er jo ikke nogen stor Sag, men det er dog en Sag, som jeg mener berettiger til at minde om, at Høflighed koster ingen Penge.

Chr. Hansen: Jeg skal ikke trætte det høje Ting ret længe. Men jeg vil dog, førend jeg fremsætter de forskellige Spørgsmaal, jeg gerne vil rette til et Par Ministre, have Lov til at gøre nogle enkelte Bemærkninger. Jeg skal ikke komme ind paa den